

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על ידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

נערכים לתהלוכות

בתי חב"ד ברחבי הארץ נערכים לקראת תהלוכות הילדים המסורתיות של ל"ג בעומר, שבהן יופגנו אחדות העם והזיקה הבסיסית של כל ילד יהודי לעם ישראל ולתורת ישראל. אחת התהלוכות הגדולות תהיה בע"ה בירושלים, ובה ישתתפו יותר מעשרת אלפים ילדי תלמודי התורה מכל רחבי העיר. פרטים בלוחות המודעות.

'ח"י רוטל' לתהלוכות

מנהג לתרום מידה מסוימת של משקה ('ח"י רוטל') לכבוד רבי שמעון ברי יוחאי. ועד האבכים יום מבצע ארצי, שמאפשר לתרום משקה בעבור ילדי ישראל המשתתפים בתהלוכות ל"ג בעומר. תמורת 180 ש"ח יחולקו לילדים שקיות שתייה במידה זו ('ח"י רוטל'). שמות התורמים יעברו לברכה לציון רש"י והרבי מליובאוויטש. מוקד התרומות 03-7921770, או בדואר לת"ד 138 מירון 13910, לפקודת 'הקדש חב"ד מירון'.

סיכום הדף היומי

אפשר לקבל בדואר אלקטרוני סיכום יומי בדף היומי, בניסוח קצר ובשפה ברורה, דבר המאפשר לחזור על עיקרי הלימוד בלי מאמץ. המיזם הוא לרפואת תלמיד חכם שחלה במחלה קשה, ומחפשים זכויות לרפואתו. הכתובת להצטרפות חנים לרשימת הדיוור: sikumhadaf@bezeqint.net.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:21	7:59	7:28	7:09
8:23	9:03	8:21	8:07

פרקי אבות: פרק ג

300 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

המטרה האמיתית של הכפייה

המדינה צריכה לדאוג שכל ילד יקבל חינוך ראוי, אבל אין לה כל זכות להתערב בתפיסות העולם של אזרחיה

הכנסה לחדר. חינוך לתורה ולערכים על טהרת הקודש

לחלוק עליה, אבל אין זה מעניינה של המדינה, כשם שהמדינה אינה מתערבת בפיטוי התפילה בבית הכנסת.

טענה אחרת הנשמעת בהקשר זה היא שהעדר לימודי ליב"ה מקשה על החרדים להשתלב בשוק העבודה, וזה כבר אינטרס של המדינה. לטענה זו אין בסיס. מי שבוחר ללמוד תורה אינו עושה זאת מפני שלא למד אנגלית, אלא מפני שהוא מאמין בהקדשת חייו לתורה. גם אם נלמד אותו אנגלית נקבל אברך כולל דובר אנגלית.

חשד נכד

אם באמת רוצים לסייע לבוגרי החינוך החרדי להשתלב בשוק העבודה - יש דרך זולה ויעילה הרבה יותר: לפתוח יותר קורסים ללימוד מקצוע בגיל מבוגר יותר. המציאות מוכיחה שבוגרי ישיבות משלימים בזמן קצר את הידיעות החסרות להם ומצליחים במקצועות שבחור.

הדברים האלה ברורים ופשוטים לחלוטין, וידועים לכל מי שמעורה בהשמת חרדים לשוק העבודה. ההתעקשות לכפות לימודי חול בתלמודי התורה מעוררת חשד כבד שמטרתה אינה לעזור לילדים החרדים למצוא פרנסה בבוא העת, אלא להפלות את האזרחים החרדים, להכביד עליהם, לשלול מהם תקציבים, ולספק את הלהט הקיים בציבור להכות בחרדים.

עצוב מאוד שזה קורה דווקא בימים שבהם יש לתקן את החטא של "לא נהגו כבוד זה בזה". אולי בכל זאת מישהו יתעשת ויבין שהדרך היא לכבד ולא לכפות?

מי חלם שיבואו ימים ויהודים שומרי תורה ומצוות בארץ ישראל יתחילו לדאוג אם אמנם יתאפשר להם לחנך את ילדיהם על-פי אמונתם והשקפת עולמם? מי האמין שאנשים המחשיבים עצמם נאורים ופלורליסטים ינסו לכפות את תפיסותיהם על ציבור שלם, ולהתערב באופי החינוך שהוא מחנך את בניו?

הניסיונות האלה מתחוללים בצילה של הסתה פרועה וחסרת-תקדים כנגד יהודים חרדים. הלב מתפלץ לנוכח ביטויי השנאה והעוינות השוטפים את כל כלי התקשורת, בלי שום בושה ושימת רסן. חברה היוצאת מעורה כנגד ביטויי גזענות כלפי ערבים, מעודדת גזענות מהסוג הגרוע ביותר כלפי חרדים. מטרייה זו של שנאה היא המאפשרת לשלול מהחרדים את זכויות היסוד הבסיסיות ביותר, ובראשן הזכות לחנך את ילדיהם על-פי אמונתם.

אברך דובר אנגלית

כאן מושמעת הטענה: "בבקשה, חנכו את ילדיכם כרצונכם, אבל לא על חשבון המדינה". נראה שמשמיעי הטענה הזאת לא ממש למדו לימודי ליב"ה ולא הפנימו עקרונות יסוד באזרחות. מי זאת 'המדינה'? האם המדינה אינה שייכת גם לאזרחים החרדים? וכי אין הם משלמים מיסים? וכי לא נגבה מהם מע"מ על כל כיכר לחם ושקית חלב שהם קונים במכולת?

בניגוד לשקרים שתקציבי עתק מועברים לחינוך החרדי, העובדות שונות לגמרי. מוסדות החינוך החרדי (מוסדות הפטור) מתקצבים בשיעור של 55% בלבד. כלומר, המדינה מוציאה על ילד חרדי 55% מהוצאתה בעבור ילד בחינוך הכללי. בשעה שהחינוך הכללי ניתן חינם, הורים בחינוך החרדי משלמים שכר-לימוד בשיעור מאות שקלים בחודש לתלמודי התורה שילדיהם לומדים בהם.

אכן, המדינה צריכה לדאוג שכל ילד יקבל חינוך ראוי, אבל אין לה כל זכות להתערב בתפיסות העולם של אזרחיה. את מתכונת החינוך החרדי קבעו גדולי ישראל מדורי דורות. מאחוריה עומדת השקפת עולם מוצקה. הציבור החרדי גאה מאוד בפירותיה. אפשר להסכים לה ואפשר

איך נכנס משה בכל עת?

בגדים מיוחדים (חוץ משבעת ימי המילואים, שבהם שימש בחלוק לבן). כי כניסתו הייתה כדי לשמוע את דברי ה', ולשם כך אין צורך בבגדים מיוחדים. אדרבה, מופרך לגמרי שבשעה שהקב"ה קורא לו יצטרך תחילה להחליף את בגדיו ורק אחרי-כך להיכנס אל אוהל מועד!

למעלה מכהונה

נמצא שכניסתו של משה למשכן הייתה בדרגה עליונה מהכניסה למשכן לצורך עבודה. לכן לא היו בה כל ההגבלות שחלות על עבודת המקדש. הוא היה רשאי להיכנס בכל עת, לא נזקק לבגדים מיוחדים, ואף היה יכול להיכנס אל קודש הקודשים, כלשון המדרש: "כל זמן שירצה נכנס ועומד בין שני הכרובים ורוח הקודש לובשתו ונבואה שורה עליו".

לכן גם תוארו של משה הוא 'רבנו' ולא 'הכהן', כי התואר 'רבנו' מתאר את היותו מקבל התורה מפי הקב"ה ומלמד התורה לעם-ישראל, ותואר זה נעלה מתואר הכהונה, וכולל גם אותה בתוכו.

(התועודות תשמ"ז, כרך ג, עמ' 220)

אמרת השבוע

משכים קום

אחד מחסידיו של רבי חיים מצאנז לן עמו פעם אחת באותו חדר. בשעה מוקדמת לפנות בוקר שמע את רבי חיים אומר: "הלוא אתה זקן ממני", ומיד קם ממיטתו.

לאחר מכן שאל החסיד את רבי חיים לפרש הדבר, והצדיק השיב: "כאשר רציתי לקום ממיטתי החל יצר הרע להסיתני שאני זקן והקימה בשעה מוקדמת כלי-כך קשה עליי ועלולה להזיק לבריאותי, ולכן מוטב שאישן עוד קצת. השבתי לו: 'הלוא אתה זקן ממני ובכל זאת כבר קמת משנתך ואתה ערני לגמרי ועושה את עבודתך...'".

"במחשבה הזאת התגברתי וקמתי מיד לעבודת הבורא", סיים הצדיק.

פתגם חסידי

"פסח שני מלמדנו ששום דבר אינו אבוד. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו אם הדבר היה מרצונו החופשי – ניתנת לו הזדמנות לתקן" (אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש)

שהוא היה במעמד של כוהן כל ימיו, אבל הכהונה לא הועברה לבניו.

על-פי הדעה האחרונה מתיישבת הקושיה איך היה נכנס למשכן, אך מה ההסבר על-פי הדעות האחרות? וגם לפי הדעה שמשה היה כוהן, נשאלת השאלה מדוע אין אנו מציינים את תוארו זה? הלוא אהרון מכונה 'אהרון הכהן', ואילו משה מכונה 'משה רבנו' ואין מזכירים את היותו כוהן.

מטרות הכניסה

ההסבר הוא שכניסה למשכן יכולה להיות למען שתי מטרות: האחת, כדי לעבוד את עבודת המשכן; השנייה, כדי לשמוע את דברי ה'. בכניסה למטרה הראשונה יש הגבלות – הכניסה לזרים אסורה בכלל, וגם הכהנים אינם רשאים להיכנס לקודש הקודשים אלא הכהן הגדול ביום-הכיפורים. אולם כניסתו של משה לא הייתה לצורך עבודה במשכן, אלא כדי לשמוע את דברי ה', וזה עניין אחר לגמרי.

בכך יוסבר עוד הבדל: בשעה שעבדו במשכן ובמקדש נדרשו הכהנים ללבוש בגדים מיוחדים, ואילו אצל משה לא מצאנו שלבש

הכניסה למשכן ולמקדש הייתה מותרת לכהנים בלבד. אזהרה מיוחדת ניתנה לכהנים שלא להיכנס אל קודש הקודשים אלא ביום-הכיפורים. כך הקב"ה מצווה את משה: "דבר אל אהרן אחיך, ואל יבוא בכל עת אל הקודש מבית לפרוכת".

על כך אומרים חז"ל: "אחיך באל יבוא, ואין משה באל יבוא". כלומר, אהרון הוא שהוזהר שלא להיכנס לקודש הקודשים בכל עת, ואילו משה לא הוזהר על כך. ואכן, משה היה נכנס אל קודש הקודשים, כמו שהתורה מספרת שהיה מדבר עם הקב"ה באוהל מועד ושומע את הקול "מבין שני הכרובים" (כלומר, בקודש הקודשים).

משה כוהן היה?

איך היה מותר למשה להיכנס אל המשכן, בשעה שהכניסה מותרת לכהנים בלבד? בגמרא יש מחלוקת אם משה היה כוהן. דעה אחת אומרת שבתחילה היה כוהן אך כשסירב ללכת למצרים לגאול את ישראל, ניטלה ממנו הכהונה. חכמים סבורים שמשה היה במעמד של כוהן רק בשבעת ימי המילואים. ויש דעה

מן המעיין

שיבה | מאת הרב אליעזר ברוך

כבוד רבו

"מפני שיבה תקום והדרת פני זקן" (ויקרא יט, לב). אמר רבי אלעזר: כל תלמיד חכם שאינו עומד מפני רבו נקרא רשע, ואינו מאריך ימים, ותלמודו משתכח. שנאמר (קהלת ח, יג) "וטוב לא יהיה לרשע... אשר איננו ירא מלפני אלוקים".

(קידושין לגב)

מידה כנגד מידה

מדוע עונשו שלא יאריך ימים? אלא יש בזה מידה כנגד מידה: אם הוא אינו עומד מפני רבו, עונשו שלא יאריך ימים ולא יזכה שיקיימו בו "מפני שיבה תקום".

(חתם סופר)

תשובה בגיל צעיר

"מפני שיבה תקום". מפני השיבה שלך – תקום. הקב"ה פונה אל האדם ומבקש ממנו שיעשה תשובה בצעירותו, כאשר יצרו הרע עדיין צעיר ובמלוא כוחו, קודם שהוא מגיע לגיל שיבה והיצר נחלש מאליו.

(זוהר)

פוחת הדור

יש לכבד את הדור הקודם, כי כל דור טוב מזה

שבא אחריו, בבחינת "דור לדור ישבח מעשיך" – כל דור משבח את המעשים של הדור הקודם. "אם ראשונים כמלאכים, אנו כבני-אדם".

(בעל ההפלאה)

קדושה בשערות

אחד האדמו"רים אמר שמפני זקן לבן הוא מתפעל. את הפסוק "והדרת פני זקן" פירש, שמראית "פני זקן" נשאב 'הידור'. ההתפעלות היא מהאלוקות שיש בשערות, בדוגמת שערות הנזיר שיש בהן קדושה.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

הדרת השיבה

"והדרת פני זקן" – שערות הזקן הן הדרת הפנים. כאשר השערות לבנות, הן "הדרת השיבה".

(ספר המאמרים תרפ"ו)

מידות מושרשות

נחת רוח היא לראות מידות יהודיות אלה מושרשות בעם-ישראל. יהודים מקיימים את מצוות "והדרת פני זקן" לא רק כלפי הזקן שקנה חכמה, אלא גם כלפי הזקן הפשוט. יש ליהודים דרך-ארץ לפני זקן לבן, ומכבדים הם זקן לבן.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

מחשבה טובה

בקשתו המוזרה של הצדיק הפתיעה את משמשו. מדוע הוא רוצה לנסוע בחזרה לעירו בכרכרה רתומה לסוסים דווקא? מדוע לא בחר בנסיעה ברכבת, כהרגלו בכל פעם? בעוד בכרכרה תארך הנסיעה לילה שלם, הרי ברכבת יגיעו ליעדם בתוך שלוש שעות. הנסיעה ברכבת גם זולה מאוד – שמונה עשר כתרם בלבד, לעומת חמישים כתרם בכרכרה.

את תמיהותיו ניסה המשמש הירש להעלות לפני הצדיק, אולם נענה בתשובה אשר אינה מותירה מקום לשאלות. בתוך שעה קלה עמדה הכרכרה הכן בחצר, ולאחר שהצדיק ומשמשו עלו עליה, הניף העגלון את השוט והסוסים יצאו לדרך.

זה עתה סיים האדמו"ר רבי משה מ'דעש (ד'ז), אשר בצפון מערב רומניה, במחוז קלז' שבטרנסילווניה, את ביקורו בעיר ביסטריץ. שם עורר את לב שומעיו לעבודת ה' פנימית, בהטעימו להם את טעמה של תורת החסידות. כעת, ביושבו בכרכרה ומשמשו לצידו, שקע בספר בעיון עמוק, לאור העששית שנשא עמו.

לפנות בוקר, כאשר כבר היו קרובים למדי אל העיר דעש, קם פתאום העגלון על רגליו והחל להצליף בסוסים ולקרוא בקול רם כדי לזרזם. הסוסים פתחו בדהרה מהירה, שטטלה את הכרכרה מצד אל צד. לרגע נבהלו הרב ומשמשו וחששו כי העגלון רואה סכנה כלשהי, ולכן מאיץ בסוסים כליכך.

פתח הצדיק את האשנב שבין הקרון למושב העגלון ושאל לפשר הדהירה. השיב העגלון:

"כשעברנו ליד העיירה רטייגא הרחתי ריח חזק של שרפה. לפני כמה שנים עברתי בעיירה בשעה שפרצה בה שרפה, ומכיוון שמקורות המים בעיירה דלים הם, יצאו אנשי העיירה אל אם הדרך וגייסו כל עגלה כדי להביא מים לכיבוי האש.

"כשהרחתי את ריח השרפה חששתי שהכרכרה תגויס להובלת מים. לא רציתי שכבודו יאלץ להתעכב, ולכן האצתי בסוסים כדי להתרחק במהירות מהמקום..."

שמע זאת הצדיק ונחרד: "אבקשך לשוב במהירות האפשרית אל העיירה. מי יודע, אולי זימן לנו הקב"ה מקרה של הצלת חיים או לכל הפחות הצלת ממונם של ישראל".

עשן סמיך קידם את פניהם בהתקרבתם אל העיירה. בתוך רגעים אחדים הגיעה הכרכרה אל מקום השרפה, שם התאסף קהל רב סביב הבניין שעלה באש. המתקהלים הופתעו לראות את הצדיק מדעש בעצמו יורד מהכרכרה, ומיהרו לקראתו בהתרגשות.

"האם אפשר עוד לעשות דבר"

מה?" שאל הצדיק, בהביטו בחרדה בלשונות האש המלחכות את הבית. האנשים השיבו כי האש אינה ניתנת לכיבוי. "יש להודות על הצלת הנפש, כי כל יושבי הבניין הצליחו להתנפות מבעוד מועד, אך את הרכוש כבר אי אפשר להציל", אמרו.

הוסיף הצדיק לסקור בדאגה את

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

התקדשות עצמית

אחד הדברים הקשורים לקירוב הגאולה הוא ההתקדשות העצמית – שהאדם מקדש את עצמו יותר ממה שציוותה עליו התורה. למעשה, גם ההתקדשות הזאת נאמרה בתורה, בפרשת קדושים (ויקרא כז): "והתקדשתם והייתם קדושים". המפרשים (ראו רמב"ן על הפסוק) מסבירים שכוונת הציווי היא: "קדש עצמך במותר לך". כלומר, אל האדם לנהוג קדושה ולהגביל את עצמו גם באותם דברים שהתורה התירה לו.

לא דיי בקיום המצוות ככתבן וכלשונו. כשהאדם רואה שליבו מתאוה יתר על המידה לתאוות עולם כלשהן (אף המותרות), עליו לעצור את עצמו ולהתאפק מלעשות ולו קצת מהן, כדי לקדש את עצמו. חסידים אומרים (היום יום כ"ה אדר"ב): "מה שאסור – אסור; ומה שמותר – לא צריך".

התעלות נפשית

נשאלת השאלה, לשם מה הדבר נחוץ, וכי לא דיי במצוות הרבות שהתורה עצמה נתנה לנו? מתברר שבציווי "קדש עצמך במותר לך" טמון עניין נגב ביותר, הקשור בעצם תכליתן של התורה והמצוות. אחת המטרות העיקריות של מצוות התורה היא לזכך ולעזר את נפשו של האדם ולקרבה אל ה'. כשיהודי לומד תורה ומקיים מצוות, הוא מגביר את הכוחות האלוקיים שבנפשו ומתקרב אל הקב"ה. וכאן יש יתרון גדול לעבודת האדם בדרך של "קדש עצמך במותר לך".

כשיהודי מסתפק בקיום המצוות המפורטות בתורה ותו לא, ייתכן שהוא עושה זאת מתוך כפייה, באין ברירה. אולי הוא עצמו אינו רוצה לעשות את הדברים, אך הוא מבין שאי אפשר להמרות את פי ה', ולכן הוא נאלץ לבטל את רצונותיו מפני רצון ה'. אך כשהוא מקדש את עצמו גם בדברים המותרים – זו הוכחה שהתורה והמצוות אינן נחשבות עול בעיניו, אלא להפך, הוא מזדהה כליכך עם התורה והמצוות, עד שהוא מחפש גם בדברים המותרים אפשרות להחדיר את אור הקדושה.

לכן דווקא עבודה נפשית זו מביאה את ההתעלות הגבוהה ביותר ואת הזיכוך הנעלה ביותר. כאן אי אפשר לומר שהיהודי עושה את הדברים באין ברירה. כאן כל מעשיו הם שלו, מרצונו, ובאים מתוכו.

הכנה לגאולה

עבודה זו חשובה מאוד לא רק להזדככות האישית של האדם, אלא גם לקירוב הגאולה. מבואר בתורת החסידות, שכדי לזכות לגאולה השלמה לא דיי בלימוד תורה, בקיום מצוות ובהימנעות מלעבור על מה שאסרה התורה, אלא דרושה העבודה של "קדש עצמך במותר לך". כשהאדם, בבחירתו החופשית, מחליט לשים רסן לתאוותיו הגשמיות ולהגביל את עצמו גם בדברים המותרים, הוא מסייר את 'הערלה הדקה' שעל ליבו, שאותה אין קיום המצוות עצמו יכול להסיר, וזו הכנה לגאולה השלמה.

ההתקדשות העצמית מוכיחה כי הקדושה האלוקית חובקת לא רק את התחומים הקשורים ישירות לענייני תורה ומצוות, אלא את החיים כולם. התקדשות זו מבטאת את האחדות האלוקית של הבריאה כולה ואת ההכרה שאין שום פרט בחיים ובבריאה המנותק מעבודת ה'.

דבר זה קשור במיוחד לגאולה העתידה. אחד החידושים המרכזיים שיתחוללו בביאת המשיח הוא, שאז יתגלה הקב"ה בכל הבריאה כולה. אז ייפקחו עינינו לראות שהקב"ה שוכן לא רק בענייני תורה ומצוות, אלא בכל נקודה של הבריאה. כולנו נחוש ונראה כי "אין עוד מלבדו". ההכנה להתגלות זו היא דווקא ההתקדשות בדברים המותרים. היא מוכיחה שנפשו של האדם התמסרה בפנימיותה לקב"ה, עד שהאדם מכניס את הקדושה גם אל תוך חייו הגשמיים. לכן זו ההכנה להתגלות האחדות האלוקית החובקת-כול, בגאולה האמיתית והשלמה (ראו לקוטי שיחות כרך א, עמ' 256).

הבית העולה בלהבות. לפתע הזדעק, והצביע לעבר חלק של הבניין שעדיין לא אחזה בו האש: "רארנא שם, החלונות האלה, מדוע הם סגורים?". אחד מהקהל קפץ וקרא בהתרגשות: "אבו! הלוא ר' שמעיה הישיש ואשתו גרים שם. מי יודע מה עלה בגורלם".

משמשו של הרבי, הירש, רץ במהירות לעבר החלון הסגור. הוא פרץ את החלון, העיף מבט פנימה וזעקה נמלטה מפיו: "הם שוכבים מעולפים!". החדר היה אפוף עשן וזוג הזקנים נראו חסרי רוח-חיים. נותרו רגעים אחדים עד שהאש תגיע גם לשם.

הצדיק ושני גברים חסונים מיהרו לעזרת המשמש. השניים חדרו פנימה, ועד מהרה הוציאו את זוג הזקנים החוצה, מבעד לחלון. השניים היו חסרי הכרה, אך טיפול מסור הצליח להחזירם לחיים. הצדיק המתין עד שחזרו לאיתנם, ורק לאחר מכן עלה עם משמשו על הכרכרה, והורה לעגלון להמשיך בדרך אל עירו.

עתה היה משמשו של הצדיק אחוז התפעלות. ברור היה לו כי סירובו של הצדיק לנסוע ברכבת ובקשתו לנסוע בכרכרה דווקא היה בהם גילוי מובהק של רוח-הקודש ששרתה עליו, כדי שעלידי כך יינצלו זוג הקשישים.

לא התאפק המשמש ובהגיעם לבית המדרש לתפילת שחרית סיפר את סיפור המופת אשר היה עד לו. הוא שב וסיפר זאת עד שנמצאו הכול משיחים באותו מופת.

כאשר סיים הצדיק את תפילתו חש בתכונה האופפת את חסידיו. במהרה קלט כי הסיבה להתרגשות היא הסיפור שסיפר משמשו על נסיעתם הלילה. חיך הצדיק ואמר:

"רוצים אתם לחשוב כי נעשה כאן מופת? או 'רוח הקודש' גלויה... אך העניין פשוט בהרבה. וזה הדבר:

"כאשר רציתי לחזור לדעש אחרי ביקורי בביסטריץ עלתה לפתע מחשבה במוחי כי אולי כדאי לנסוע בכרכרה במקום ברכבת. חשבתי לעצמי, הרי אין זו מחשבה הגיונית כלל, לא מצד הנוחות, לא מבחינת המהירות ולא בהיבט של המחיר.

"אבל, הרהרתי, מדוע עלתה מחשבת שטות כזו בראשי, הלוא מחשבות שטות נופלות לאדם העסוק בשטויות, ואילו אני, ברוך השם, אינני הוגה בשטויות. החלטתי אפוא שבוודאי יש דברים בגו, וכדאי שאסע בכרכרה..."

"אין זאת", סיים הצדיק ואמר, "אלא שזו הייתה הארה מן השמים שכיוונה אותי לנסוע בכרכרה, ובזכות זה ניצלו שתי נפשות מישראל".

לייצר בגדים נקיים משעטנז

ובהיותו בן שלוש עלה לארץ. משפחתו הייתה ידועה בעולם הטקסטיל. אביו וסבו עסקו במלאכה זו. לאחר שירותו ביחידה קרבית בצה"ל החל לעבוד במחלקת תשישי קדושה ברבנות תל-אביב. "במסגרת עבודתי עבדתי עם כמה מפעלים בתחום השעטנז. בארץ היו אז שתי מעבדות בלבד שבדקו שעטנז", הוא מספר.

רזי המקצוע

עם התקדמות העבודה הבין הרב נוימן כי חסר לו ידע מקצועי. "החלטתי לנצל את מלגת הלימודים שקיבלתי מצה"ל והלכתי ללמוד את רזי המקצוע במכללת שנקר. את עבודת ההתמחות שלי עשיתי במפעל 'בגיר'. היו שם למעלה מאלף עובדים, וכך יכולתי ללמוד את התעשייה לעומקה".

כשגמר את עבודת ההתמחות ביקש ממנו מנהל המפעל להוסיף לעבוד במפעל ולרכוז את הטיפול במניעת שעטנז. "איך יהודים יוסיפו ללבוש חליפות בלי שעטנז?", שאל אותו. הרב נוימן החליט להישאר, ומאז הוא שם.

איסור בכל לבישה

במרוצת השנים נעשה הרב נוימן אחד המומחים הגדולים לאיתור שעטנז. "פיתחנו שיטה איך להבטיח שלא יהיה שעטנז", מסביר הרב נוימן. "זה לגמרי לא פשוט, כי חומרי-גלם רבים מתגלגלים במפעלים, וכשחסר חומר-גלם אחד,

בליל בדיקת חמץ צלצל הטלפון בביתו של הרב ישראל נוימן (66), היועץ המקצועי של הרבנות הראשית לישראל לענייני שעטנז והממונה על כשרות הבגד בחברת 'בגיר'. האישה מעברו השני של הקו הציגה את עצמה: "אני אלמנה. יש לי שני בנים, תלמידי ישיבה. קניתי להם חליפות חדשות לכבוד החג. עכשיו גילו כי אין בחליפות תווית הכשר שהן ללא שעטנז. מעבדות השעטנז כבר לא מקבלות בגדים לבדיקה. אנא עזרו לי שאוכל לשמח את בניי בחליפות חדשות".

אף שהרב נוימן היה עסוק מאוד באותה עת החליט להירתם למען האישה. "התקשרתי למנהל מעבדת השעטנז בבני-ברק", הוא מספר. "המנהל ביקש שישלחו אליו מיד את החליפות והבטיח כי לא ילך לישון עד שסיים את הבדיקה. בשעה שתיים וחצי בלילה הוא הודיע לי כי סיים את עבודת הבדיקה, וכך יכלו שני היתומים ללבוש חליפה חדשה וכשרה בחג".

אחריות לכלל ישראל

הסיפור הזה גם משקף את המצב העגום בתחום בדיקת שעטנז. "יש מעט מאוד מעבדות שעטנז", אומר הרב נוימן. "זו עבודה שבקושי מפרנסת את בעליה. מי שעוסקים בה עושים זאת מתוך אחריות לכלל ישראל".

הרב נוימן נחשב חלוץ בפיתוח תכניות ייצור לבגדים נקיים משעטנז. הוא נולד בהונגריה,

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

האכלת ילד לפני קידוש

שאלה: האם מותר לילד בגיל חינוך לאכול בשבת לפני קידוש?

תשובה: חז"ל אסרו לאכול ולשתות ואפילו לטעום לפני קידוש וההבדלה, וזאת מכיוון שעיקר מצוות הקידוש וההבדלה היא בתחילת זמנם, קרוב לכניסת השבת וקרוב ליציאתה. לכן אסרו אכילה ושתיה מתחילת הלילה, ואפילו מששקעה השמש (ספק לילה), או כשמתפללים ערבית מבעוד-יום. כמרכן אסרו לאכול לפני הקידוש ביום השבת והחג.

אולם מן הדין אין איסור לתת לילד לאכול לפני הקידוש, ואפילו לתת לו לאכול ממתקים. אמנם אסור לבן מצוות להאכיל ילד איסור בידיים, אך האיסור הוא כשהמאכל אסור מצד עצמו, כגון טרפה וכיוצא בה, אבל כשהמאכל מותר מצד

לעורר לחץ קונים. הרב נוימן בעבודתו

משתמשים בחומר-גלם אחר ונוצרות בעיות".

הוא מוטרד מחוסר המודעות בציבור: "המוכרים מספרים סיפורים שערכו בדיקה מדגמית ושהכול כשר. אין לזה שום כסוי הלכתי. איסור שעטנז מופיע בתורה פעמיים, בפרשת קדושים ובפרשת כ״חצא. אם נכשלת במאכל לא-כשר, חס וחלילה, זה חרפה, אבל בשעטנז אתה עובר על האיסור בכל פעם שאתה לובש את הבגד. הקונה צריך לדעת שאין קונים חליפה שאין לה תווית הכשר. לחץ מצד הקונים יבטיח שהחנות ידאגו שכל הבגדים הנמכרים יהיו בהכשר מוסמך".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

עצמו אלא שהוא זמן האסור באכילה - מותר להאכילו לקטן, כמו שמאכילים קטן ביום הכיפורים גם אם אין חשש סכנה כשיצום (מלבד חובת חינוך מוגבלת הקיימת בצום זה). לכן מותר גם להאכילו קודם התפילה.

עם זה, ילד היודע את עניינה של השבת חייב אביו לחנכו לשמוע קידוש והבדלה. אם הוא זקוק לאכילה לפני הקידוש, נהוג בהרבה משפחות לתת לילד לקדש תחילה לעצמו. אך אם אי-אפשר לעשות זאת, וקשה לילד להמתין (על-פי הגיל והמצב), אין מניעה לתת לו לאכול לפני הקידוש.

מקורות: מג"א סי' רסט ס"ק א. שו"ע אדמו"ר הזקן שם ס"ג, סי' רעא ס"ט, סי' שמג ס"ו, סי' תרטז ס"ה וסי' קו ס"ג (וע"ע סי' תעא ס"ו וסי' תרמ ס"ד). קצות השלחן סי' קמז ובבדי השלחן ס"ק ז. ערוה"ש רסט, פסקי תשובות שם (במהדורה החדשה) ס"ק ב, וש"נ. ילקוט יוסף סי' רעא ס"ז. וראה בס' הנוהג לנער פ"ו ס"ו, וש"נ.

ספר סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

